

1 Проблема піску

Пустеля бреше.

О, звісно, здалеку цей безкрай простір золотого піску здається привабливим. На вершині піщаної дюни теплі вітерці заспокоюють палюче сонце угорі, манячи вас до чудес, що чекають унизу. Чого б ви не бажали — найнеймовірніших скарбів, порятунку від ворогів чи, може, навіть ліків від звивистих чорних ліній, які не припиняють зростати навколо вашого лівого ока, — якийсь дурень заприсягнеться, що це чекає на вас по той бік пустелі. *Небезпечна подорож? Можливо, але винагорода, хлопче! Подумай про винагороду...*

Однак придивіться ближче — я маю на увазі по-справжньому зблизька — скажімо, приблизно за дюйм від самого піску. Це легко зробити, коли лежиш на ньому долілиць в очікуванні смерті від спраги. Бачите, наскільки кожна піщинка унікальна? Різні форми, розміри, кольори... Та бездоганна досконалість, яку ви бачили раніше, була лише ілюзією. Зблизька пустеля брудна, потворна й жорстока.

Як я і казав: вона — смердюча брехуха.

— Це ти смердючий брехун, — буркнув Рейчис.

Я різко смикнув головою. Я навіть не усвідомлював, що говорив вголос. Тоді з неабияким зусиллям повернув голову, щоб подивитися, як почувається мій так званий діловий партнер. Я відійшов не дуже далеко. Брак їжі й води дався взнаки. Криваві синці

від заклинань нещодавно померлого мага, чий смердючий труп гнив на сонці за кілька футів від мене, теж не допомагали. То не вже залишок свого життя я витріщатимусь на сварливого, двофуртового білкотота, який помирає поруч зі мною?

— Сам смердюк, — відповів я.

— Хех, — хихотнув Рейчис. Білкототи не дуже добре усвідомлюють власну смертність. Однак вони мають гостру схильність шукати винних. — Це все через тебе, — скрекотнув він.

Я перевернувся, сподіваючись зменшити затерпність у хребті, але рани на моїй спині заперечливо закричали. Від болю з пересохлого горла вирвався хрипкий стогін.

— Не намагайся це заперечувати, — мовив Рейчис.

— Я нічого не сказав.

— Ні, сказав. Ти заскиглив, і я почув: «Але, Рейчисе, звідки мені було знати, що я веду нас у смертельну пастку, влаштовану моїм власним народом? Тобто, звісно, ти попереджав мене, що ці балачки про таємний монастир у пустелі, ченці якого зможуть вилікувати мене від Чорної Тіні, — ошука, але ж ти мене знаєш: я ідіот. Ідіот, який ніколи не слухає свого розумнішого й набагато красивішого ділового партнера».

Якщо ви ніколи не бачили білкотота, то уявіть собі сердиту котячу морду, трохи пузате тіло, кошлатий хвіст і дивні, укриті хутром, перетинки між передніми й задніми лапами, які дають змогу йому планувати з верхівок дерев і вбивати свою здобич. «Красивий» — не зовсім те слово, яке спадає на думку.

— І ти все це зрозумів з одного скиглення? — спитав я.

Пауза.

— У білкототів дуже розвинена інтуїція.

Я судомно втягнув повітря, жар від піску обпалив мої легені. Скільки ми тут лежимо? День? Два? Я потягнувся до останнього з наших бурдюків з водою, підтягуючи його ближче й морально готуючись до того, що доведеться поділитися залишками з Рейчисом. Кажуть, без води можна прожити три дні, але це не враховуючи того, як пустеля висмоктує з вас вологу, наче... *наче клятий білкотіт!* Бурдюк був геть порожній.

— Ти випив нашу останню воду?

— Я спершу запитав, — роздратовано відповів Рейчис.

— Коли?

Знову пауза.

— Коли ти спав.

Вочевидь пустеля була не єдиним брехуном, з яким мені доводилося мати справу.

Я — сімнадцятирічний вигнанець з двома заклинаннями й поганою вдачею, на якого полюють усі чарошукачі і магі-найманці — і залишки моєї води щойно вкрала найближча мені істота, яку я мав тут за друга.

Мене звати Келлен Аргос. Колись я був перспективним учнем магічного майстерства і сином однієї з наймогутніших родин на землях джан-тепів. Потім навколо мого лівого ока з'явилися звивисті темні мітки містичного прокляття, відомого як Чорна Тінь. Тепер люди звать мене переступником, зрадником, вигнанцем — і це ще коли вони ввічливі.

Єдине, як мене ніколи не називають — це щасливцем.

*

— Звісно, я знаю це місце, — сказала стара розвідниця, не зводячи різних очей — одне каре, друге зелене — із запиленого шкіряного капшука з мідними й срібними цяцьками, що лежав на столі між нами. На нижньому поверсі салуну мандрівників ми були самі, за винятком парочки п'яниць, які вирубилися в дальньому кутку, і одного сумного бідолахи, який сидів на підлозі на самоті, знову й знову кидав кості й плакався своєму елю про те, що він найбезталанніший на світі.

Як мало ти про це знаєш, приятелю.

— Можеш відвести мене туди? До цього монастиря? — спитав я, поклавши на стіл карту лицем догори.

Розвідниця взяла карту й примружено подивилася на темні вежі, зображені на її поверхні.

— Гарна робота, — зауважила вона. — Ти сам її намалював?

Я кивнув. За останні шість місяців ми з Рейчисом перетнули пів континенту в пошуках ліків від Чорної Тіні. Тут і там збирали підказки, карлючки, виведені на полях незрозумілих текстів, у яких говорилося про таємне святилище, чутки, які безкінечно

твердили п'яниці в подібних тавернах. Аргосі малюють карти важливих людей і місць, наповнюючи їх усякими уривками інформації, яку вони збирають, сподіваючись, що отримані зображення розкриють своє приховане значення. Я почав малювати власну карту. Якщо я загину в пошуках ліків, завжди є шанс, що карти потраплять до рук аргосі, а потім до Феріус Парфакс, і вона зрозуміє, що мене не варто шукати.

Стара розвідниця кинула карту на стіл так, ніби робила ставку.

— Місце, яке ти шукаєш, зветься Ебеновим Абатством, і так, я могла би відвести тебе туди... якби аж настільки хотіла.

Її усмішка підкреслила зморшки на опаленій сонцем шкірі чола й навколо очей, її обличчя було схоже на мапу якоїсь давно забутої країни. Розвідниці мало бути вже за шістдесят, але її шкіряна куртка без рукавів демонструвала схожі на мотузки м'язи на плечах і руках. Це, разом з набором різних ножів у нагрудній бандольєрі й арбалетом за спиною, говорило мені, що вона, імовірно, непогано могла постояти за себе в бійці. З того, як вона продовжувала дивитися на капшук з дрібницями на столі, не звертаючи особливої уваги на мене, було зрозуміло, що я подібного враження на неї не справив.

Пошук чудодійних ліків поки що не був особливо прибутковою справою. Кожна монета, яку я заробив як чарометник під час подорожей, витрачалася на продавців шарлатанського чар-зілля, які торгували гидотними відварами, від яких мене цілими днями нудило й рвало. Тепер моя зношена в дорозі лляна сорочка вільно висіла на худому тілі. На обличчі й грудях досі виднілися синці й шрами після останньої зустрічі з парочкою джан-тепських магів-найманців. Тож я розумів, чому мій вигляд не викликав у розвідниці особливого трепету.

— Вона роздумує побити тебе й забрати наші гроші, — приюхавшись, сказав Рейчис з мого плеча.

— Він же не скажений? — спитала розвідниця, насторожено глянувши на нього.

Інші люди не розуміють скрекіт, гарчання й періодичний пердідж, які Рейчис використовує для спілкування.

— Я все ще намагаюся це зрозуміти, — відповів я.

Біллокіт низько загарчав: